

დანიელის წიგნი — ას თორმეტი

ისმაელის წინასწარმეტყველური სიმბოლიზმის გაშიფვრა:
მშვილდოსნიდან 144,000-ის დამბეჭდავამდე

Jeff Pippenger
2024-03-02

და ღმერთი იყო ყრმასთან; და იგი გაიზარდა, და უდაბნოში დამკვიდრდა, და
გახდა მშვილდოსანი. დაბადება 21:20.

ისმაელი გახდა მშვილდოსანი, რაც არის ომის სიმბოლო და იმ აღმასრულებელი
განკითხვის სიმბოლო, რომელიც რომის წინააღმდეგ მოაქვთ.

ბაბილონის ქვეყნიდან გაქცეულთა და გადარჩენილთა ხმა, რათა სიონში
გამოაცხადონ შური უფლისა, ჩვენი ღვთისა, შური მისი ტაძრისა. მოუხმეთ
მშვილდოსნებს ბაბილონის წინააღმდეგ: ყველანი, რომელნიც მშვილდს ჭიმავთ,
დაბანაკდით მის ირგვლივ; ნურავინ დაუსხლტება მას; მიაგეთ მას მისი
საქმისამებრ; ყოველივესამებრ, რაც გაუკეთებია, ისე უყავით მას, რადგან გათამამდა
იგი უფლის წინააღმდეგ, ისრაელის წმიდის წინააღმდეგ. იერემია 50:28, 29.

მშვილდოსნები ბაბილონს მის საქმეთა მიხედვით მიაგებენ, და ეს მისაგებელი იწყება
მალე მოსალოდნელი კვირა დღის კანონით, გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მეორე
ხმით, როდესაც იწყება ბაბილონის პროგრესული აღმასრულებელი განკითხვა.

და გავიგონე სხვა ხმა ზეციდან, რომელიც ამბობდა: გამოდით მისგან, ჩემო ხალხო,
რათა არ გახდეთ მისი ცოდვების თანაზიარნი და რათა არ მიიღოთ მისი
წყალობებისაგან. რადგან მისი ცოდვები ზეცამდეა მიღწეული და ღმერთმა
გაიხსენა მისი უსამართლობანი. მიუზღეთ მას, როგორც მან მოგიზღოთ თქვენ, და
ორმაგად მიუზღეთ ორმაგი მისი საქმეებისამებრ; იმ სასმისში, რომელიც მან აავსო,
ორმაგად აუვსეთ მას. რამდენადაც მან განადიდა საკუთარი თავი და განცხრომით
იცხოვრა, იმდენივე სატანჯველი და გლოვა მიეცით მას; რადგან თავის გულში
ამბობს: დედოფლად ვზივარ, ქვრივი არა ვარ და გლოვას არასოდეს ვიხილავ.
გამოცხადება 18:4-7.

ისმაელი და დედამისი ჰაგარი შეზღუდულ იქნენ პირმშობის უფლების
მემკვიდრეობიდან და განიდევნენ. ამგვარად, შური ისლამის წინასწარმეტყველურ
მამოძრავებელ ძალად იქცა, ხოლო ომი — მის წინასწარმეტყველურ საქმიანობად.
პირველი მოხსენიება მოიცავს იმ შეზღუდვას, რომელიც სარამ დააკისრა ისმაელსა და
მის დედას, და მათი „შეზღუდვა“ იქცა ისლამის უმთავრეს წინასწარმეტყველურ
მახასიათებლად ღვთის სიტყვისა და ისტორიის განმავლობაში. ისმაელის
შთამომავლები უნდა ყოფილიყვნენ ველური ადამიანები, რომელთა ხელი ყოველი
ადამიანის წინააღმდეგ იქნებოდა, და მათი ველური თვისება წარმოდგენილია ველური
არაბული ვირით, ცხენისებრთა ოჯახიდან. ამგვარად, პირველი და მეორე ეპეის
ისლამური ომები წარმოდგენილია როგორც რისხვამოსილ ცხენებზე ამხედრებული

მებრძოლები.

ისლამი არის გვიანი წვიმის უწყება, და სრულიად შესაფერისია, რომ სამი ვაი წარმოადგენდეს სამ განსაზღვრულ წინასწარმეტყველურ ხაზს, რადგან გვიანი წვიმის მეთოდოლოგია არის „ხაზი ხაზზე“. როდესაც პირველი ორი ხაზის წინასწარმეტყველური მახასიათებლები ერთად არის მოტანილი, ისინი აყალიბებენ მესამე ვაის ხაზს. სამივე წინასწარმეტყველური ხაზი ასახავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის პერიოდს. ეს სამი ხაზი წარმოადგენს გვიანი წვიმის გადმოღვრის პერიოდს, რადგან გვიანმა წვიმამ ცვარა დაიწყო მაშინ, როცა მესამე ვაი მოვიდა 2001 წლის 11 სექტემბერს.

„გვიანი წვიმა ღვთის ერზე უნდა გადმოვიდეს. ძლიერი ანგელოზი უნდა ჩამოვიდეს ზეციდან, და მთელი დედამიწა მისი დიდებით უნდა განათდეს.“
Review and Herald, April 21, 1891.

დაბეჭდვის პერიოდი ასევე წარმოდგენილი იყო იმ პერიოდით, რომელიც დაიწყო 1840 წლის 11 აგვისტოს და დასრულდა მესამე ანგელოზის მოსვლით 1844 წლის 22 ოქტომბერს. დროის ეს მონაკვეთიც ასევე იყო წარმოდგენილი აბაკუმის წიგნის მეორე თავში. მილერიტული ისტორია აღასრულა აბაკუმის წიგნის მეორე თავი, და ამით იგი დაიწყო, როდესაც ანგელოზი ჩამოვიდა 1840 წლის 11 აგვისტოს, და დასრულდა, როდესაც მესამე ანგელოზი მოვიდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს.

აბაკუმის მეორე თავი ცხადყოფს, რომ ხილვის დასასრულს ხილვა „ილაპარაკებდა“. გამოცხადების მეათე თავის მესამე მუხლში ანგელოზმა დიდი ხმით იყვირა (ილაპარაკა), ხოლო 1844 წლის 22 ოქტომბერს იმავე ანგელოზმა დაფიცებით განაცხადა (ილაპარაკა), რომ „დრო აღარ იქნებოდა“. აბაკუმის მეორე თავის პირველი მუხლის მცველი განლაგებულია 1840 წლის 11 აგვისტოსთან, რადგან სწორედ მაშინ აღიმალეებენ მცველნი თავიანთ ხმას.

1888 წლის ამბოხებაში, რომელსაც დას უაიტი აიდენტიფიცირებს, როგორც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის იმ ანგელოზის წარმომადგენელს, რომელსაც დედამიწა თავისი დიდებით უნდა გაენათებინა, მცველებმა (ჯოუნსმა და ვაგონერმა) საყვირივით აღიმალლეს თავიანთი „ხმები“, რათა ეჩვენებინათ ღვთის ხალხისთვის მათი დანაშაულნი, რადგან მათი უწყება ლაოდიკეისადმი მიმართული უწყება იყო. 2001 წლის 11 სექტემბერს, რომელიც 1888 წლის ისტორიით იყო წინასწარ ნაჩვენები, უფალმა თავისი უკანასკნელი დღეების ხალხი კვლავ მიიყვანა იერემიას ძველ ბილიკებთან, სადაც მცველებს არ უსმენდნენ. ანგელოზის ჩამოსვლა წინასწარმეტყველურად აღნიშნავს მცველთა მოსვლას.

„ხმა“, რომელიც 1840 წლის 11 აგვისტოს მოვიდა, სადარაჯოზე მდგართა მეშვეობით გამოცხადდა, და იერემიას ეთქვა, რომ, თუ თავისი იმედგაცრუების შემდეგ კვლავ დაუბრუნდებოდა რწმენას და ღმერთისადმი ნდობას, იგი ღვთის ბაგე გახდებოდა. როდესაც ხილვა, რომელმაც დააყოვნა, ბოლოს და ბოლოს 1844 წლის 22 ოქტომბერს მოვიდა, მან „ილაპარაკა“. აბაკუმის მეორე თავის პერიოდი, რომელიც მილერიტთა ისტორიაში აღსრულდა, ასახავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის პერიოდს.

აუცილებელია აღინიშნოს, რომ 1840 წლის 11 აგვისტოდან 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე პერიოდი ასახავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას, რაც იმ პერიოდს წარმოადგენს, როცა გვიანი წვიმა გადმოიღვრება. ეს აუცილებელია, რადგან გვიანი წვიმის უწყება უნდა განისაზღვროს „სტრიქონზე სტრიქონით“ მეთოდოლოგიით. ეს განსაკუთრებული პერიოდი, რომელიც ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას წარმოადგენს, განმეორებითაა წარმოდგენილი წინასწარმეტყველურ ხაზებში; ასეა აბაკუმის მეორე თავშიც, რომელსაც დები უაიტი პირდაპირ მიუთითებს, როგორც მილერიტულ ისტორიაში აღსრულებულს. იგი ასევე არაერთგზის ასწავლის, რომ მილერიტული ისტორია მეორდება ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიაში.

წინასწარმეტყველებებთან, რომლებიც მათ მეორე მოსვლის დროისადმი მიჩნეულად ჰქონდათ აღქმული, გადახლართული იყო დამოძღვრება, განსაკუთრებით შეგუებული მათი გაურკვევლობისა და მოლოდინით დაძაბული მდგომარეობისათვის, და ამხნევებდა მათ, რწმენით მოთმინებით დალოდებოდნენ, რომ ის, რაც ახლა მათი გონებისთვის ბნელით იყო მოცული, თავის დროზე ცხადი გახდებოდა.

ამ წინასწარმეტყველებებს შორის იყო აბაკუმის 2:1–4-ის წინასწარმეტყველებაც: „დავდგები ჩემს სადარაჯოზე და კოშკზე ავაღ, და ვიფხიზლებ, რათა ვიხილო, რას მეთყვის იგი მე და რა ვუპასუხო, როცა მხილებული ვიქნები. და მიპასუხა უფალმა და მითხრა: დაწერე ხილვა და ნათლად ამოკვეთე იგი დაფებზე, რათა მკითხველმა სირბილით გაიგოს. რადგან ხილვა ჯერ კიდევ დანიშნული დროისთვისაა, მაგრამ ბოლოს აღაპარაკდება და არ იცრუებს; თუმცა დაყოვნდეს, დაელოდე მას, რადგან უეჭველად მოვა და არ დააგვიანდება. აჰა, ვინც გაამაყდა, მისი სული არ არის წრფელი მასში; ხოლო მართალი თავისი რწმენით იცოცხლებს.“

ჯერ კიდევ 1842 წელს ამ წინასწარმეტყველებაში მიცემულმა მითითებამ — „დაწერე ხილვა და ნათლად გამოსახე დაფებზე, რათა მორბოდეს მისი მკითხველი“ — ჩარლზ ფიჩს შთააგონა, მოემზადებინა წინასწარმეტყველური დიაგრამა, რათა ილუსტრირებულიყო დანიელისა და გამოცხადების ხილვები. ამ დიაგრამის გამოცემა მიჩნეული იქნა აბაკუმისთვის მიცემული ბრძანების აღსრულებად. თუმცა იმ დროს ვერავინ შენიშნა, რომ იმავე წინასწარმეტყველებაში წარმოდგენილია ხილვის აღსრულების აშკარა დაყოვნება — დაყოვნების ჟამი. იმედგაცრუების შემდეგ ეს მუხლი ძალზე მნიშვნელოვანი გამოჩნდა: „რადგან ხილვა ჯერ კიდევ დანიშნული დროისთვისაა, და ბოლოს ილაპარაკებს და არ იცრუებს; თუმცა დაყოვნდეს, დაელოდე მას, რადგან უეჭველად მოვა, არ დააყოვნებს.... მართალი თავისი რწმენით იცოცხლებს.“

ეზეკიელის წინასწარმეტყველების ერთ-ერთი ნაწილი მორწმუნეთათვისაც ძალისა და ნუგეშის წყარო იყო: „იყო უფლის სიტყვა ჩემდამი, რომ ამბობდა: კაცის ძეო, რა არის ეს იგავი, რომელიც გაქვთ ისრაელის მიწაზე და ამბობთ: დღეები გრძელდება და ყოველი ხილვა ფუჭდება? ამიტომ უთხარი მათ: ასე ამბობს უფალი ღმერთი.... დღეები ახლოსაა და ყოველი ხილვის აღსრულება.... მე ვილაპარაკებ, და სიტყვა, რომელსაც ვიტყვი, აღსრულდება; აღარ გადავადდება.“ „ისრაელის სახლი ამბობს: ხილვა, რომელსაც ის ხედავს, მრავალ დღეებს ეკუთვნის, და ის შორეულ ჟამებზე

წინასწარმეტყველებს. ამიტომ უთხარი მათ: ასე ამბობს უფალი ღმერთი: ჩემი სიტყვებიდან აღარაფერი გადავადდება, არამედ სიტყვა, რომელიც მე ვთქვი, აღსრულდება.“ ეზეკიელი 12:21–25, 27, 28.“ დიადი ბრძოლა, 391–393.

მილერიტებმა არა მხოლოდ დაინახეს, რომ თვითონვე ასრულებდნენ ათი ქალწულის იგავსა და აბაკუმის მეორე თავს, არამედ იმაზეც მიეცათ ხელმძღვანელობა, რომ ენახათ: ისტორია, რომელშიც ისინი ამ წინასწარმეტყველებებს ასრულებდნენ, ასევე იყო ეზეკიელის მიერ სწორედ იმავე ისტორიის განსაზღვრა, სადაც „ყოველი ხილვის აღსრულება“ უნდა მომხდარიყო. ისტორიის ის ხაზი, რომელიც ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას წარმოადგენს, არის ის ადგილი, სადაც ყოველი ხილვის აღსრულება ხდება!

ხაზები, რომლებიც წარმოადგენს უკანასკნელი წვიმის პერიოდსა და ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას, შეყვანილია ერთად, რათა დამტკიცდეს, რომ წინასწარმეტყველურ ისტორიას უცვლელად ახასიათებს ალფასა და ომეგას ხელწერა.

მილერიტული ისტორია იწყება გამოცხადების მეათე თავის ანგელოზის ხმით და მთავრდება იმავე ხმით. 2001 წლის 11 სექტემბერი იწყება გამოცხადების მეთვრამეტე თავის პირველი ხმით და მთავრდება გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მეორე ხმით. აბაკუმის მეორე თავი იწყება გუშაგთა ხმით და მთავრდება იერემიას გუშაგის ხმით. პირველი ვაი იწყება მუჰამედით და მთავრდება მუჰამედ II-ით. მეორე ვაი იწყება ისლამის ოთხი ანგელოზის გათავისუფლებით და მთავრდება ისლამის შეკავებით.

მეთოდოლოგია, რომელიც უკანასკნელი წვიმა, ესაიას „ხაზს ხაზზე“ მეთოდოლოგიაა, და ის ხაზები, რომლებიც იკრიბება უკანასკნელი წვიმის უწყების ამოსაცნობად და დასამტკიცებლად, უცვლელად შეიცავს ალფასა და ომეგას ნიშანს. გამოცხადების მეცხრე თავის პირველი ვაი იწყება მუჰამედით და მთავრდება მუჰამედ II-ით. ეს პერიოდი იყოფა ომის ორ სახედ: პირველი იყო რომის წინააღმდეგ არაორგანიზებული თავდასხმები, რომლებიც მთელი ძალით დაიწყო აზუბაქრით; ხოლო შემდეგ დადგა ას ორმოცდაათი წლის პერიოდი, რომლის განმავლობაში აღსრულდა ისლამის პირველი ორგანიზებული საომარი მოქმედება.

ას ორმოცდაათი წელი წარმოდგენილია „ხუთი თვის“ დროის წინასწარმეტყველებით. მეორე ვაისაც აქვს დროის წინასწარმეტყველება, რომელიც შეადგენს სამას ოთხმოცდათერთმეტ წელს და თხუთმეტ დღეს. ამიტომ, რადგან პირველი და მეორე ვაიების წინასწარმეტყველური სტრუქტურა დასასრულს დასაწყისთან აიგივებს, იგი შეიცავს ბეჭდვასა და დროის განსაზღვრულ პერიოდს შორის დაყოფას. ბეჭდვის პროცესი წარმოდგენილია პირველი ვაის ისტორიის დასაწყისში, და იგი წარმოდგენილია მეორე ვაის დასასრულში.

რაც მოჰყვება მეოთხე მუხლში აღნიშნულ დაბეჭდვას, პირველ ვაებაში, არის „ხუთი თვე“ (ას ორმოცდაათი წელი). ეს ხუთი თვე ორჯერ არის განსაზღვრული: ერთხელ მეხუთე მუხლში და კვლავ მეათე მუხლში. რაც წინ უძღვის დაბეჭდვის პროცესს 1840 წლის 11 აგვისტოდან 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე, მეორე ვაებაში, არის მეთხუთმეტე მუხლში მოცემული „საათი, დღე, თვე და წელიწადი“ (სამას ოთხმოცდათერთმეტი

წელი და თხუთმეტი დღე) წინასწარმეტყველება. მეხუთე და მეექვსე საყვირები, ერთად, ერთ უწყვეტ ხაზში, იწყება და მთავრდება დაბეჭდვის პროცესის ილუსტრაციით.

როგორც ორი ხაზი, „ხაზზე ხაზი“-ს სახით გამოყენებულნი, ისინი მიუთითებენ დასაწყისსა და დასასრულს, რომლებიც აღინიშნება მუჰამედ პირველითა და მუჰამედ მეორით. „ხაზზე ხაზი“-ს სახით, ისინი თითოეულ ხაზში ორ განსხვავებულ პერიოდს განსაზღვრვენ, რაც წარმოიშობა იქიდან, რომ თითოეული ხაზი დროის წინასწარმეტყველებას შეიცავს. პირველი ვაის ისტორიში ისლამს უნდა „ევენო“ რომისთვის, ხოლო მეორე ვაიში მას უნდა „მოეკლა“ რომი. პირველი ვაი შუბების, ხმლებისა და ისრების ომი იყო, ხოლო მეორე ვაიმ დენთი შემოიტანა, როგორც საომარი იარაღი.

„მუხლი 10. და ჰქონდათ კუდები, მორიელთა მსგავსნი, და მათ კუდებში იყვნენ ნესტრები; და მათი ძალა იყო, ადამიანებს ვნებოდათ ხუთი თვე. 11. და ჰყავდათ მათზე მეფედ უფსკრულის ანგელოზი, რომლის სახელი ებრაულ ენაზეა აბადონი, ხოლო ბერძნულ ენაზე მისი სახელია აპოლიონი.“

„აქამდე კეითმა მოგვაწოდა პირველი ხუთი საყვირის გახმიანების ილუსტრაციები. მაგრამ ახლა უნდა გამოვეთხოვოთ მას და გადავიდეთ აქ შემოტანილი წინასწარმეტყველების ახალი თავისებურების გამოყენებაზე; სახელდობრ, წინასწარმეტყველურ პერიოდებზე.

„მათი ძალა იყო, რომ ადამიანებს ხუთი თვის განმავლობაში ვნებოდათ.—1. ჩნდება კითხვა: რომელ ადამიანებს უნდა ვნებოდათ მათ ხუთი თვის განმავლობაში?—უეჭველად იმავე ადამიანებს, რომლებიც შემდგომ უნდა დაეხოცათ (იხ. მუხლი 15); „ადამიანთა მესამე ნაწილი“, ანუ რომის იმპერიის მესამედი,—მისი ბერძნული ნაწილი.

„2. როდის უნდა დაეწყოს მათ თავიანთი სატანჯველი საქმე? მე-11 მუხლი პასუხობს ამ კითხვას.

„(1) ‘მათ ჰყავდათ მეფე თავიანთ ზედა.’ მუჰამედის სიკვდილიდან მეცამეტე საუკუნის დასასრულთან ახლო ხანამდე, მუჰამედიანები დაყოფილნი იყვნენ სხვადასხვა დაჯგუფებად რამდენიმე წინამძღოლის ქვეშ, ისე რომ არ არსებობდა მათ ყველა ზედა გავრცელებული საერთო სამოქალაქო მმართველობა. მეცამეტე საუკუნის დასასრულთან ახლო ხანაში ოსმანმა დააარსა მმართველობა, რომელიც მას შემდეგ ცნობილი გახდა, როგორც ოსმალეთის მმართველობა, ანუ იმპერია, და რომელიც ისე გაიზარდა, რომ მოიცვა ყველა მთავარი მუჰამედიანური ტომი და გააერთიანა ისინი ერთ დიდ მონარქიად.

„(2) მეფის ხასიათი. „რომელია უფსკრულის ანგელოზი.“ ანგელოზი ნიშნავს მაცნეს, მსახურს, კეთილს თუ ბოროტს, და არა ყოველთვის სულიერ არსებას. „უფსკრულის ანგელოზი,“ ანუ იმ რელიგიის მთავარი მსახური, რომელიც იქიდან გამოვიდა, როდესაც იგი გაიხსნა. ეს რელიგია არის მაჰმადიანობა, ხოლო სულთანის მისი მთავარი მსახურია. „სულთანის, ანუ დიდი სენიორის, როგორც მას განურჩევლად

უწოდებენ, არის აგრეთვე უზენაესი ხალიფა, ანუ მღვდელმთავარი, რომელიც თავის პიროვნებაში აერთიანებს უმაღლეს სულიერ ღირსებას უზენაეს საერო ხელისუფლებასთან.“—World As It Is, გვ. 361.

„(3) მისი სახელი. ებრაულად — „აბადონი“, დამღუპველი; ბერძნულად — „აპოლიონი“, ის, ვინც აღმოფხვრის, ანუ ანადგურებს. ორ სხვადასხვა ენაზე ორი განსხვავებული სახელის ქონა ცხადყოფს, რომ განზრახულია წარმოჩენილ იქნეს ძალაუფლების არა სახელი, არამედ მისი ხასიათი. თუ ასეა, როგორც ორივე ენაზეა გამოხატული, იგი დამღუპველია. ასეთი იყო ოსმალეთის მთავრობის ხასიათი ყოველთვის.

„მაგრამ როდის განახორციელა ოსმანმა თავისი პირველი იერიში ბერძნულ იმპერიაზე? — გიბონის, „დაღმავლობა და დაცემა“ და სხვათა მიხედვით, „ოსმანი პირველად ნიკომედიის ტერიტორიაზე შევიდა 1299 წლის 27 ივლისს.“

„ზოგიერთი მწერლის გამოთვლები დაფუძნებული იყო იმ ვარაუდზე, რომ ეს პერიოდი ოსმალეთის იმპერიის დაარსებით უნდა დაწყებულიყო; მაგრამ ეს აშკარა შეცდომაა; რადგან მათ არა მხოლოდ მეფე უნდა ჰყოლოდათ თავზე, არამედ ადამიანებიც ხუთ თვეს უნდა ეწამებინათ. მაგრამ ტანჯვის პერიოდი ვერ დაიწყებოდა მტანჯველთა პირველ თავდასხმამდე, რაც, როგორც ზემოთ ითქვა, იყო 1299 წლის 27 ივლისი.

„გამოთვლა, რომელიც ამას მოსდევს და ამ საწყის წერტილზეა დაფუძნებული, შესრულდა და გამოქვეყნდა 1838 წელს ჯ. ლიჩის ნაშრომში, სახელწოდებით „ქრისტეს მეორედ მოსვლა“ და სხვ.

„და მიეცათ მათ ძალაუფლება, რომ ხუთ თვეს ვნებდეთ ადამიანებს.“ აქამდე ვრცელდებოდა მათი მანდატი: უწყვეტი თარეშით ეწამებინათ, მაგრამ პოლიტიკურად არ მოეცაათ ისინი. „ხუთი თვე“ — თვეში ოცდაათი დღე — გვაძლევს ას ორმოცდაათ დღეს; და ეს დღეები, როგორც სიმბოლური, აღნიშნავს ას ორმოცდაათ წელს. 1299 წლის 27 ივლისიდან დაწყებული, ეს ას ორმოცდაათი წელი აღწევს 1449 წლამდე. მთელი ამ პერიოდის განმავლობაში თურქები თითქმის განუწყვეტელ ომში იყვნენ ჩაბმულნი ბერძნულ იმპერიასთან, მაგრამ მაინც ვერ იპყრობდნენ მას. მათ დაიკავეს და შეინარჩუნეს ბერძნული პროვინციებიდან რამდენიმე, თუმცა ბერძნული დამოუკიდებლობა კონსტანტინოპოლში კვლავ შენარჩუნებული იყო. მაგრამ 1449 წელს, ას ორმოცდაათი წლის დასრულებისას, მოხდა ცვლილება, რომლის ისტორიაც მოცემული იქნება მომდევნო საყვირის ქვეშ.“ ურია სმიტი, Daniel and Revelation, 505–507.

იურიაჰ სმიტი ციტირებს იოსია ლიჩის გამოთვლას ას ორმოცდაათი წლის შესახებ, რომელიც, დასრულებისას, წარმოადგენს ამოსავალ წერტილს მომდევნო საყვირში მოცემული სამას ოთხმოცდათერთმეტი წლისა და თხუთმეტდღიანი წინასწარმეტყველებისთვის. ამ ორი ურთიერთდაკავშირებული დროითი წინასწარმეტყველების შესახებ ლიჩის წინასწარმეტყველების კომენტარებისას დამ უაითმა ჩაწერა:

„1840 წელს წინასწარმეტყველების კიდეც ერთმა საგულისხმო აღსრულებამ ფართო ინტერესი გამოიწვია. ორი წლით ადრე, იოსია ლიჩმა, მეორე მოსვლის შესახებ მქადაგებელთა შორის ერთ-ერთმა წამყვანმა მსახურმა, გამოაქვეყნა გამოცხადების 9-ე თავის განმარტება, რომელშიც ოსმალეთის იმპერიის დაცემა იწინასწარმეტყველა. მისი გამოთვლების თანახმად, ეს ძალა უნდა დამხობილიყო... 1840 წლის 11 აგვისტოს, როდესაც კონსტანტინოპოლში ოსმალეთის ძალაუფლების რღვევა მოსალოდნელი შეიძლება იყოს. და მე მწამს, რომ სწორედ ასე აღმოჩნდება.“

„ზუსტად იმ დროს, რომელიც განსაზღვრული იყო, თურქეთმა, თავისი ელჩების მეშვეობით, მიიღო ევროპის მოკავშირე სახელმწიფოების მფარველობა და ამგვარად თავი ქრისტიანული ერების კონტროლის ქვეშ მოაქცია. ამ მოვლენამ წინასწარმეტყველება ზედმიწევნით აღასრულა. როდესაც ეს ცნობილი გახდა, მრავალნი დარწმუნდნენ მილერისა და მისი თანამოაზრეების მიერ მიღებული წინასწარმეტყველური განმარტების პრინციპების სისწორეში, და ადვენტურ მოძრაობას საოცარი ბიძგი მიეცა. სწავლული და მაღალი მდგომარეობის მქონე კაცები მილერს შეუერთდნენ როგორც მისი შეხედულებების ქადაგებაში, ისე მათ გამოქვეყნებაში, და 1840 წლიდან 1844 წლამდე ეს საქმე სწრაფად გაფართოვდა.“
The Great Controversy, 334, 335.

პირველი და მეორე ვაი ერთმანეთთან დაკავშირებულია ორი ურთიერთდაკავშირებული დროითი წინასწარმეტყველებით. პირველი ვაი იწყება დაბეჭდვის ილუსტრაციით, ხოლო მეორე ვაი სრულდება 1840 წლის 11 აგვისტოდან 1844 წლის 22 ოქტომბერს შემვიდე საყვირის ახმიანებამდე მიმდინარე ისტორიით, რაც ასევე დაბეჭდვის ილუსტრაციაა. დასაწყისსა და დასასრულს ატყვია ალფასა და ომეგას ხელწერა, რადგან, ისევე როგორც იმ ისტორიაში, რომელშიც ქრისტემ აღთქმა ერთი კვირით დაამტკიცა, ეს პერიოდიც ორ ნაწილად არის გაყოფილი. პირველი პერიოდი იწყება პირველი მუჰამედით და მთავრდება მეორე მუჰამედით. მეორე პერიოდი იწყება „ხმით ღვთის წინაშე მდგომი ოქროს სამსხვერპლოს ოთხი რქიდან“ და სრულდება ქრისტეს „ხმით“, რომელიც ფიცულობს „მის მიერ, ვინც ცოცხლობს უკუნითი უკუნისამდე, რომელმაც შექმნა ცა და მასში არსებული ყოველივე, და მიწა და მასში არსებული ყოველივე, და ზღვა და მასში არსებული ყოველივე, რომ დრო აღარ იქნება.“

ჩვენ ამ კვლევის გაგრძელებას შემდეგ სტატიაში გავაკეთებთ.

„ნებისმიერი კითხვა, რომლის აღძვრაც სატანას შეუძლია გონებაში, რათა ეჭვი შექმნას ღვთის ხალხის წარსული გზის დიად ისტორიასთან დაკავშირებით, მის სატანურ უდიდებულესობას სასიამოვნოა და ღვთის წინაშე შეურაცხყოფას წარმოადგენს. ცნობა ჩვენი სამყაროსადმი უფლის ძალითა და დიდი დიდებით მალე მოსვლის შესახებ ჭეშმარიტებაა, და 1840 წელს მრავალი ხმა აღიმართა მის გამოსაცხადებლად.“ Manuscript Releases, ტომი 9, 134.